

Şiir ve Gelenek Üzerine Konuşmalar/yirmi üç

◆Yasin Mortaş

Konuşturan: **Tayyib Atmaca**

Sizi tanıdığım zamanlardan bu zamana kadar, hayatın penceresinden bakarken devamlı şiire odaklanıyorsunuz? Doğrusunu söylemek gerekse ilk zamanlarda metafizik boyutlu güzel şiirleri yazacak donanımda olacağınızı tahmin etmiyor, şiirlerinizde bir başka şairin parmak izlerini aradım ama bulamadım. Çırağı, kalfası kendisi olan bir usta şair olmanızın serencamını konuşalım istedim.

Gönül ağacınıza şiir aşısını ne zaman vurdunuz?

Bize, kelimayı öğretip kalemi tutturana hamdolsun.

Sevgilinin ıslandığı aşk yağmurlarında ıslanmak nasip olsun. Âmin.

Şair olarak kodlanmış, öyle yaratılmışsanız, hayatınızın her anında şiir ile yürürsünüz. Şiir, sizin içinde sönmeyen köz gibi hüznünüzü tutuşturur da hangi yana dönseniz o şiirden közün yakıcılığını yeryüzü yatağında hissedersiniz.

Üzerinize çektiğiniz acı yüzlü yorganlar üşütür, yastık yaptığınız şiir uykusuz bırakır.

Şiir, üşümeleri, yaraları kapatır.

Bir kuşun daldan uçtuğunu görürsünüz ama o uçtukten sonra salınan ince dalın şiirden bir iz bırakmasını, bir rüzgâr bırakmasını şair ruhlu olanlar görür belki de. Salınan o dalın rüzgârına nice uçurtmalar bırakmak şairin gerekliliği ve şiirinin içindeki yaşamışlığının sonsuz uğultusudur.

Kül içinde kalemle karıştırıp çingı bulmak şaire yakışıyor.

Yeryüzü penceresinden bakan şair insanların acısını kaleminin ucuna kadar hissederek yaşamalı. Ki şair, hayat ortasına 40 derece ateşle bırakılmış, denizini bulmaya çalışan rahatsız bir nehirdir. O, çağının tanıdığı olmalı ve düşmeyen bu ateşle de geleceğe akmalı-aktarmalı.

Şair kendini şiir kelimeleriyle yakmadıktan sonra şiir mi tüter ruhunda.

Ve şair, közle kalemini yontarken insanlığa acı verenlerin üzerine çingılar sıçratmalı.

Diğer anlamda da o çıkardığı çingılar yetimin, öksüzün saçlarına bir yıldız gibi yağmalı, yüreği sessiz nehir çağlayanları gibi derin bir annenin ocağını yakmalı, ıssız uzak gözlerindeki fakirliği ceplerinde taşıyan babanın bacasını tüttürmeli.

Hayatın ucundaki yanığı ve yangını şair hissetmeli.

Şiir duygu yaralarını kapatmalı.

Biz yandığımız yerlere zezem döker de yağmur motifli acımızı dindiririz dualarla.

Biz bir olma denizinin hüznü misafirleri, abdest tazeleriz aşk kıyılarında.

Şair, Şem'dir. Aydınlatmalı karanlıkta kalan saatleri.

Aşka pervanedir o.

Aşk gelir yaktırır şairde kendini ve şiirde sönmeyen bir kandil gibi asılır yüreğimize. Seccadesi gül motifli odalarımız şiirin sesiyle aydınlanır.

Ve şem eriyip de kendi karanlığında kaldığında bir kuyudan seslenir gibi seslenmeli Yaratan'ına: Rab-bim karanlığımı yak...

Bir mum cesedi gibi kalmamalı o, eseriyle önümüzde چراغ olmalı.

Ve şair, hüzne boy verdikçe, şiirini, sanatını derinleştirip daralan duygularımıza nefes aldirmalı.

Yaratanın verdiği derin varoluş sancılarını kaleminin ucuna kadar hissetmeli.

Cebinde taşıdığı dağlarında çiğdem ışığını, lale eğilişini, nergis sezilişini, sümbül derinliğini kaybetmeden şiir vadilerinde vaktini çoğaltmalı ve kuş seslerini kalbine fermuarlamalı. Ve şehirleri taşıdığı cebinde sessizliğin çığlığını, tebessümsüz sokakları, selamın unutulduğu caddeleri, değerler unutuluşunu, ahlakın sarsılışını kavratmalı şiirinin şehrinde. Çağın ortasında yanan ateşe kalemiyle esenlik serpmeli.

İşte şair vaktin ucundaki hayatın dolambaçlarında kaybolmadan aşk kapısını ararken, kendi içine bıraktığı şiirsel izlerle kendini bulup kendi içinde kaybolması; bu anfor şiirin düzlüklerine çıkarır.

Şeyleri olduğu gibi okuyucuya sunmaya da gerek yok. Onu olduğu gibi okuyorsunuz zaten; burada şairin şiirini süzgeçlerden geçirerek anlattığı bir olgunun soyut boyutu öne çıkıyor. Şair biraz da mistik

bir gizemliliği içinde kanatarak metafizik bir duyguya taşıyor şiirlerini.

Kelimelerin sevinçli gömleğini hüznün düğmeleriyle ilikleyip onu olgunluğun en mutena askılarına yerleştiriyor. Bu da fiziğin üşüyen tenine giydirilmiş soyut bir duygu sıcaklığı.

Burada şiir normal bakış boyutunun üzerine çıktığında anlamsız kelime yığınlarının boşluğunda da savrulmamalı ve her harfin yer çekimine direnç geliştirmesine izin vermeden ayağı toprağa basan, anlamı kendi içinde kilitler açtıran bir şiir dili ile kuşatmalı varoluş sancılarını.

Şiirin içindeki bir “hû” kaç katlı duyguların üzerinde bir sesleniş sesi değil midir?

Bir “hû” yüreğimizdeki kaç şiir odasının kapısını açtırır.

Siz, soyut bir düşünceyi kanınıza karıştırmazsanız, hayalinizle süslediğiniz aşkı teninize giydiremezsiniz. Şiiriniz açık denizlerde kaybolan rotasız bir gemi gibi salınır durur.

Aşk ile üflenen o ruhun gizleri içinde kendini yaşayan insan-şair aşkı bulmalı ki o zaman yaratılışın bitimsiz güzelliğine yol alsın ve menzile vardığında da sevgiliye karşı utanmasın.

Şair, hayatını, yaşanmışlığını aşk ile temize çeker, kelimeleri onunla yıkar, vakit aynalarına onunla bakar ve en latifi bulmak için harfler yontar şiirine. Şiir de kendine yüklenen güzel anlam boyutuyla dağılan sezgilerimize gizini verir, kırıkmış duygularımıza bir çekidüzen verir; çağ ile sığlaşmış hayatımıza derinlikleri katar, dilimize çöreklenmiş çatalı kelimelerin zehrini alır ve varoluş sancılarımızın ağrısına ortak olur.

Siz yaşadığınız çağın içinde medeniyetinizden aldığınız ruhu, tarihinizi, bilgi birikiminizi, yeryüzündeki bulanık-berrak nehirlerinizi içinizdeki şiir ikliminde işler-süzer ve bir bütün olarak vakte sunarsınız.

Her şair kendi ikliminin yağmurunda ıslanmalı ve içindeki güneşlerle ısınmalı.

Ruhunda oluşturduğu üslup ritmini yüreğinin tellerinden geçirerek, kalemi tezene yapıp duygularının en sızılı yerlerine dokunarak kendi-toplumun kadim notalarını çıkarmalı şiirine. Ne kadar kendi iç ikliminde yaşarsa o kadar hazırlıklı olur yazına-kışına. Şiirinin içinde üşümeye de hazırlanır, ısınmaya da.

Siz, -yağmur mu bulutu ıslatır, bulut mu yağmurun sıcaklığı- sarmalındaki sağanağı düşünürken ısınmış oluyorsunuz zaten. Şiir de işte bu ıslaklığın ruhta hissedilebilmesi.

*

Gönül, uçsuz bucaksıza varmanın baharına pencereler açma telaşında.

Sezgi kuşları şairin kırılğan dallarına konma yarışında.

Şairin şiir serüveni sezgi kuşunun akıl dallarına yuva yaptığında başlar. Sezgi kuşu uçup da ufukta kaybolurken, şairin iç bakışları tekrar salınan dala dönüp baktığında başlar. Sezgi Kuşu burada uçsuz hayalin başlangıcı, salınan dal da yeryüzünün-insanlığın bitimsiz hayat serüveni. İkisinin arasında kalan şair de soyutla somut arasındaki kalemine aşk aşıları yapan çağının sorgulayıcısı, aktarıcısı.

Size, o duruşla duruma baktıranda yaratıcı. Yaratıcının size verdiği yetenekle yukarıdaki anlattığım öykülemeyle başlar şiir uçmalarının başlangıcı. Ben şiir uçmalarına 6-7 yaşlarında başladım.

Şöyle ki;

Dedemin biri çok iyi hikâyeci, diğeri de şairdi.

Bulunduğu yörede hikâyeye anlatmakla meşhur dedemi dinleyerek büyüdüm.

Zaman o vakitler dedemin cebinde genç bir kardelen gibi, ben de ise bir saklambaç oyununun ebesine olan mesafe kadardı.

Dedemin hikâyelerinde kaybolan gemilerin denizleri gibi kabarırdı içim ve sonsuz bir kayboluşun rahatsızlığı gelip kalbime otururdu.

Beni, sanki şiir vadilerindeki serüvenimi başlatmak için bindiğimiz atın eyerinin önüne oturturdu. Binboğa dağlarının gizemli güzelliklerine doğru yola çıkardık.

Atımız Sarıkız yürürken yelesi ne güzel salırmırdı. Dağların arasında, o küçük patika yolların sessizliğinde, hangi tarafa gidecekse kulağını o tarafa döndürmesi ne çok hoşuma gitmişti. Vadinin sessizliğinde Sarıkız'ın nalları taşlara değdikçe çingilaşan sessizlik o kadar derindi ki, içimdeki büyüyecek korkuları dedemin sıcaklığı altında hep eritmiştim.

Bazen kaynak sularının berrak çekiciliğini durup yudumluyor,-dedem hep avuçlarıyla su içirirdi bana-biraz da ardiç ağaçlarının kokulu gölgesinde oturup dedemin tabakasından çıkardığı tütünü itinayla

sarmasını seyrediyordum.

Dedem, köye gitmeyip de bizde kaldığı günler, sobanın yanındaki mindere oturur, tabakasını çıkarır, bağdaş kurup oturduğu şalvarının üzerine koyar, duyguları kadar ince bir sigara sarardı. Dedemin duyguları yağmur sessizliğindeydi. Kendi içine yağar, hep karlar biriktirirdi kalbinin kışlarına... Bunu sonraları daha iyi anlamıştım. O, benim şiir vadilerindeki masal kahramanımdı ama içinde şükreden sükût kuşlarının ötüşlerini hep duydum.

Masal kahramanımdı. Çünkü dedemin bitmeyen bir hikâye anlatma özelliği vardı. Bu konuda dedem çok meşhurdur. Köye gittiğim zamanlar köylü birçok amca gelir dedemi dinlerdi. Öyle ki dedem bir hikâyeye başladığı zaman odada derin bir sessizlik olur, dedemin hikâyesi içindeki atlılar, su kuyusu önünde uyuyan devler, devasa kuşlar, uçsuz uçurumlar, padişahlar ve üç kız üç oğlan odanın içine dolardı. Ben bazen korksam da dedemin bana bakıp bir tebessüm etmesi, korkularımın atlıların terkisine binip gitmesini sağlardı... Ne kadar güzel anlatırdı dedem hikâyeyi. Bütün hikâyelerinin içinde dedem var gibi gelirdi bana ve 'anladın mı' kelimesini bir hikâyede yüzlerce kullanırdı. Oda, sigara dumanı içinde kalır, misafirler birbirlerini görmekte zorlanır, o uzun kış gecelerini sobayla beraber dedemin uzun hikâyeleri ısıtırdı.

Bir hikâyesi yatsı namazından sonra başlar sabah namazına kadar sürerdi. Anlattığı hikâyenin uzun serüveni kirpiklerime asıldıkça uykuya direnmeye çalışır, uykusuzluğa dayanamaz uyurdum.

Uyandıgımda güneş yıldızları yakmış, mağaraların bütün uğultuları kaybolmuş, vadiler ıssız bir hikâye odasına dönüşmüş, dağın dumanları çekilmiş, lavlar sıçratarak kızaran soba sönmüştür. Yere serilen minderlerin üzerine sinen masal sıcaklığı dinleyicilerle beraber gitmiştir.

Bu ne acı bir durum ki çok üzümler gün boyu hikâyeyi bitirememenin huzursuzluğunu taşırdım ceplerimde.

Dede, sen, hikâyelerinden taşan cennet ırmaklarından su içmeye mi gittin.

İşte dedem beni bıraktığı gibi hikâyesinin kahramanlarını da bırakıp gitti.

Hiç güneş görüp de erimeyen bir çiy kaldı kalbimin yaylalarında...

Şimdi, o yaylalarda, benim görüp de duyduğum küçük ardıc kuşları da dedelerini kaybetmiştir.

Evet, bu serüveni burada bitirip tekrar şiirin aynasına bakalım.

Siz duyguyla hayatlar arasına şiir aşıları yaparsınız, aşı tutup da büyüdükçe hüznüler dallanır ve siz güz mevsimlerine baharlar örtmeye çalışırsınız. Güz büyüdükçe ilkyazlar üşür de şairin içi gazellenir.

Yani insanlığın dramını, hüznünü, bitimsiz telaşını, değerler kargaşasını, teknolojinin duyguyu çelikleştiren soğukluğunu, aşkın sığ göletlerini, sevgi durağanlığını yaşadıkça o aşılıp büyüttüğünüz ağacın gölgesinde oturamıyorsunuz, meyvesi kekre, yiyemiyorsunuz.

İşte gönül ağacına şiir aşısını vurduğunuz günden itibaren sızlıyor gövdeniz.

Bu sızılardan sonra şiirinizin hem çırağı hem de ustası oluyorsunuz, çünkü her insanın sızısı kendi ruhunda başlıyor.

Size sızısız günler dilerim efendim.

Sizinle ekranda yapılan bir söyleşide "Ben fotoğrafı çekmeden önce fotoğrafı kafamda çeker ondan sonra deklanşöre basarım" demiştiniz. Ben de bu cümlelizden hareketle soruyu şiire çevirerek şöyle sorayım: Şiiri kafanızda kurguladıktan sonra mı kâğıda aktarıyorsunuz?

Yeryüzünde o kadar aşk yorgunluğu var ki. İnsanlık artık metal çağın çelikleştiren ağrısıyla yürüyor... Şair şiirine kelimeler bileliyor.

Çılgık çılgıla annelerine sığınan masum çocukların üzerine bombalar yağdırılıyor. Şair kaleminin ucuna kızgın kelimeler sürüyor...

Yüzüne açlığın derinliği çökmüş küçücük yavrular bir lokma hayat için annelerinin gözlerinin içine bakıyor... Şairin şiir tutan kelimeleri sağanaklarda kalıyor.

Yufka yürekli diyarı Anadolu'nun ekmeğine bal şeklinde acılar sürmeye çalışılıyor... Şair kelimelerine uykusuzluğu öğretip elif gibi durmaya talim ettiriyor.

Kudüs'te yağmur yüzlü bir annenin gözlerine çekilmiş tel örgünün kanattığı evlat acısı; kendi toprağına dikemediği bir sevinç goncasının rüzgâr yorgunu gazelleri yüreğimize düşüyor... Şair çiviler büken kelimeler biriktiriyor yüreğine; Kudüs topraklarına haykıran şiirler diyor.

Caddelerde metallere tutunamayıp düşen aşkları topluyor.

Siz hayatımızın tam ortasındaki bu yaşanmışlıklar altında ruhunuza her gün çingırlar düşer de düşer. Şairin yüreği zaten benzine dokunmuş bir pamuk tarlasıdır.

Bu durumda

Şair ruhu kelimeleri yakmak için ateş almasın mı, bu ateş kaleme akmasın mı bu kalem kâğıtları yakmasın mı bu yanmışlık insanlığa bir şeyler anlatmasın mı?

Ruhunuz tutuşup harlandıkça teninizdeki ağrıyı hissetmiyorsunuz.

Şiiri çağıran iç ateş çoğalıyor, ruhun bütün odaları havasız, yağmur bulutu yok, bunaltı, telaş, ateş yürek saatine dokunduğu an çatlamış içinizdeki şiir dağı o an denizde dökülse üzerinize sönmez bir dünyanın içindediniz, vakit fokurduyor, ilk patlak verilen yerden her şiirin ilk hecesi “aşk ile çıkıyor şiir. Siz şiirin uzay boşluğundan tekrar dünyanız dönüyorsunuz.

İçinizde boşalan yerlerde şiirin Zümrüdü Anka külleri kalıyor.

Siz yeniden ruhunuza sürtünen kelimelere şiirler ezberletmek için vaktin bir kuytusunda ağrıtan anlamlar fısıldıyor, fısıldadıkça mısralar dillenmeye başlıyor hayatın satır aralarında...

Bu, tekrar bir kanatlanış...

İçinizdeki şiir dünyası dönüp duruyor duygular ekseninde. Şiir günü üzerine giyiniyor gece ısınıyor-ışıyor şiirle.

Yirmi dört saat şiir devinimi devam ediyor şairin.

Şair saatini şiir saatiyle yine şiirlere kuruyor.

Şiirin inceliği ve dua ile efendim.

Çok az şiirleriniz yayımlanıyor ama çok şiir yazıyorsunuz. Bu güne kadar 1997 yılında Kırağı Şiir Dizisi Yayınları arasında çıkan Güvercin Vadisi Şiirleri kitabınızdan başka şiir kitabınız yayınlanmadı. Öyle tahmin ediyorum ki on şiir dosyanız kitap olmak için sıra bekliyor. Yaklaşık 22 yıldır yeni şiir kitabınızın çıkmasını bekleyen dostların daha ne kadar bekleyecekler?

Şair, Her dakika şiirin derinleştirilmiş hücreleri içinde. O, tek kişilik o hücresinin parmaklıklarını kalem olarak kullandıkça çoğalıyor özgürlüğü.

Hayattan, kalemin ucuna değen bir kıvılcım, ruhumuzda harlı harmanlar savurtuyor. Bu varoluş kıvılcımı hayatın her tarafında var ve şairin kalemi o kıvılcımı almak için yontulmuş bekliyor. Eğer şiirin kendi içindeki ateşi kurutup küllenmiyorsa, mütemadiyen yansın; bir gün o ateşten -bir mısra ateş te olsa- şiir ocakları tütecek, şaire de üşümeyen sayfalar kalacaktır belki de.

Gerçek şiirin üzerine yağmur da yağsa sönmez, çünkü yağmur da şiirdir. Belki de su değen yanlarından çelikleşir şiir.

Dergilerle aramda raptiye ile tutturulmuş çitler var. Şair şiirini dergiye gönderiyor. Bu dijitalleşmiş çağda mektup göndermekte çok kolay artık... *Mektuplar beyaz sayfalara dökülmüş ağıt olarak kurudu; posta kutuları kuytu yalnızlıklar içinde kilitli kaldı...* Şiir gönderen şairin karşısında bir muhatap yok. Şiir incelik dilidir, nezaket dilidir ve saygı dilidir. “Bu şiirinizi şu sayımızda yayınlıyoruz ya da şiirinizi sayfalarımızda ağırlık yapmayacak.” cümlesi fazla uzun değil. Bu durum da zaten ruhu yontulmakla incemiş şairin gücüne gidiyor. Bir anlamda sanat karşılıklı tebessüm dilidir. Bu durum, şiir yüklü yürek için fazla yeterli bir olumsuzluk.

Dergiler, şiir mayası verilmiş gençlere, o birinci hamur sayfaları arasında yer vermeli, şiir ile yanmış yürekleriyle onları pişirmeli. Şiirin mektepleri dergiler değil midir?

Yıkılan kadim şiir köprüleri onarılsın, üzerinden şiir atlarıyla geçilmeli.

Bütün enerjisini şiire veren ve şiirin acısını çeken gençlerle, şiirin bitimsiz kıyılarına doğru yürünmeli. Şiirin gölgeliğinde ötüşen kuşları sessizce dinlemeli, uçanlar uçsun, onlar başka mevsimlerin kuşudur artık.

Evet, sizin de yıllarca mutfağında bulunduğunuz Kırağı Şiir Dizisi Yayınları arasında çıkan Güvercin Vadisi Şiirleri kitabından sonra kitabım çıkmadı. Bu hep beklemenin ince sessizliği altında sofralar kuramamanın serzenişinden olmalı.

Şu sıralar kitap hazırlıklarım da var.

Biraz da fotoğraf sanatıyla ilgilendiğim için, her gün instagram sayfasında paylaşılan fotoğrafların altına ya kitabımdan veya o an yazdığım, ya da dosyalarımıdan bir şiiri paylaşarak, dostlarımla şiirin hüznü vadilerinde buluşuyoruz. Şiirin diri dirlik ağaçlarından hüznüler silkeliyoruz, ırmaklarla- kuşlarla şiir dili ezberliyoruz.

O vadilerde buluşup lirik yalnızlıklar devşirip denizlere akmak ne güzel.
Şiirin, o bitimsiz denizinde kalınız efendim.

Edebiyat dergilerinde fazla görünmemeniz başkaları tarafından az üreten bir şair olarak algılanabilir ama yakından tanıdığım için her gün bir şiir yazdığınızı biliyorum hatta şiire besmele çekip başladığınızda bir ay içerisinde kitap boyutuna ulaşacak şiirler yazıyorsunuz. Dosyaların demlenmesini mi bekliyorsunuz ya da bu durum ne zamana kadar böyle devam edecek?

Etrafta fazla görünmek eskitiyor şiirin yeni elbiselerini.

Az görünmek özlemi artırmaktır. Özlemi artırmak mı istiyorsunuz dersiniz aşk özlemle koyulaşır ve asil rengini alır.

Evet, şair şiir yazmak için kendini zorlayan birisi olmamalı ve fakat şiirin o uğultulu vadisine inen şair de ümmetin gözlerinin içine bakmalı, ülkesinin sızılarına merhem olmalı, duygu eteklerine temizlenmiş ırmakları toplamalı, yaralı kuşlara kalbinde bir gök açmalı, sesi alınmış yağmurlara ses olmalı, yalnız kalkanların çığlıklarına kulak olmalı, bir annenin gözyaşlarını saklamasını görmeli, babanın delik ceplerine yama olmalı, çocukların dudak bükümlerini doğrultmalı ve şair merhametle yaşlanmalı ki hayatının her saniyesi bir şiir olarak kalsın yeryüzü saatlerinde.

Çünkü şairlerin hüznü ikinci boyludur. Onlar kelimelerin taşkın gölgeleridir.

Çünkü şiir, derin kımıltıları ile rahatsız eder şairini; şiir, aynada kendini görmek için sır ister.

Çünkü şair, her gün duygularında akşamın rengi tülendirir puslu pencerelerinde.

Yatağını unutan ırmakların yalnızlığını taşır onlar.

Çünkü şair, her gün iblisin katran mürekkebinde kalemine bulaştırmadan, helal ile beyazlatılmış kâğıtlarda şiir sözleşmeleri yeniler.

O, her gün uykularının içine uykusuzluklar serpiştirmeli, şairin tam uykusu vaktin ölümüdür.

Şiir her gün, sessizlikle ruhun buluşma saatidir; tefekkür saatidir. Şair bu sessizliği kaleminin cızırtıları ile kaleminin içine alır ve o da bir ses olarak, şiir olarak bu sessizliği bozar. İşte bir ay içinde yazılan kitap, ramazan ayının o sükûnetli sessiz gecelerinde oluşuyor. O kutlu gecelerin billur saatlerinde bedeninin yiyeceklerden arınması, hafiflemesi ruhu asıl olana, metafizik alana daha da yaklaştırıyor, şair masivadan uzaklaştıkça şiir kendini çağırıyor; duyguların temizlenmesi sizi şiire daha da çok yaklaştırıyor. İşte sizin sorununuzdaki bir ay içerisinde yazılan kitap bu kutlu ay içerisinde tamamlanıyor.

Demlenmek demiştiniz. Şiir demlensin. Tenden cana geçene kadar; tenden kemiğe inene kadar ve hatta kelimeler kendi esrikliği içinde küllenene kadar demlensin.

İnsan, kendi öz suyu ve yalnızlığıyla demlenmiş, hayat lekelerini gömleğine döken bir yudum can değil midir?

Siz şiiri yazın efendim, onu saklasanız da, eğer yazılan şiirse kokusuyla, rengiyle ve ıslığıyla kendini haber verir.

Şair, çekildikçe parlayan tespihler gibi şiirleri de okudukça pırıldayan mısraların peşinde olmalı ki önünü görebilsin.

Şiirin sağanağı altında huşuyla kalınız efendim.